

си кжца. Мжка заседнала въ душата на Панайотъ, защото трѣбвало повторно да брои пари и, вмѣсто него сестритѣ му да разполагатъ съ бащината му кжца. Оскърбенъ по тоя начинъ, Сливенъ станалъ тѣсенъ за него и той решилъ „да си вземе очитѣ на нѣкжде“.

Презъ 1858 г. Панайотъ предалъ всичко на брата си, помолилъ го да гледа жена му и напустналъ бащината си кжца. Съ него тръгналъ и шурейтъ му Стоянъ, безстрашенъ и буенъ момъкъ. Стара-планина приела въ своитѣ дебри двамата юнаци, за да имъ дари търсеното възмездие срещу толкова мжки причинени отъ турци и близки. Съ това почватъ хайдушкитѣ шетания на Хитовъ изъ Ст.-планина, неговитѣ геройски подвизи да отмъщава на грабители и насилници. Къмъ двамата недоволници се присъединява и Георги Трънкинъ, старъ хайдутинъ сжщо отъ Сливенъ, но живѣлъ въ Добруджа и действувалъ съ Димитъръ Калъчлията. Групата скоро нараства на дружина и избира за воевода Георги Трънкинъ. Четата върлувала изъ сливенскитѣ планини, но съ настѣпването на есенъта заминава презъ Шуменъ къмъ Кюстенджа, дето се разпрѣсва. Хитовъ и Стоянъ зимуватъ въ Браила.

Сжщинското хайдутство на Панайотъ почва обаче презъ лѣтото 1859 г. Той и шурейтъ му минаватъ въ България при Хърсовъ и презъ Шуменъ се отзовали въ пазвитѣ на Балкана въ мѣстността наречена „Царски изворъ“. Пукващата пролѣтъ съ своитѣ царствени бѣли одежди, чистиятъ въздухъ и прохладата въодушевили юнацитѣ за подвизи. Обаянието, което прекрасната балканска природа възбужда у хайдутитѣ, създава у тѣхъ скжпото чувство на обичъ къмъ отечеството. Отъ тоя балкански кжтъ се виждало тракийското поле; на изтокъ Черно-море и р. Камчия, на югъ високата Стидовска планина, а на западъ редъ планински вериги чакъ до Желѣзнитѣ врата.

Дружината не останала дълго при „Царски изворъ“. Презъ урви и долини юнацитѣ се отзовали въ мѣстността Кушъ-бунаръ. Оржжието, което тѣ заровили миналата година тамъ, отново било раздадено на момчетата. Наскоро пристига отъ Добруджа съ нѣколко юнака и Г. Трънкинъ, който отново билъ избранъ за воевода. Дружината презъ това лѣто била по-честита, тѣй като сполучила да убие нѣколко народни кръвопийци. Презъ м. септемврий Панайотъ и шурейтъ му Стоянъ, се раздѣлили съ дружината, като се нагласили на Георгьовденъ отново да се събератъ на сжщото мѣсто, като тѣ самитѣ останали да прекаратъ зимата въ България.